

WALL STREET TITAN

EEN ALPHA ZONE-ROMAN

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie van Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Petra Kruijt

ISBN: 9789464489040

E_{mma}

‘... EN TOEN ZEI DE DIERENARTS DAT MR. PUFFS DAAR NOG NIET KLAAR VOOR IS, EN IK...’

‘Genoeg nu.’ Kendall zet haar glas ijshee zo hard neer dat het goedje van zes dollar over de rand klotst. Ze pakt een servet om het op te vegen en kijkt me over haar half leeggeeten bord speltpannenkoeken aan.

‘Wat?’ Ik knipper met mijn ogen naar mijn beste vriendin.

‘Besef je wel dat je al een halfuur aan het praten bent over Mr. Puffs, Cottonball en Queen Elizabeth?’ Kendall buigt zich met toegeknepen ogen wat voorover. ‘Het is kat zus en kat zo, dierenarts voor en na.’

‘O.’ Ik begin te blozen en kijk naar de klok aan de muur van het brunchtentje waar Kendall me mee naartoe heeft gesleept. Oef, we zitten hier al bijna een halfuur en ik heb nog geen moment mijn mond gehouden. Ik kijk naar Kendall. ‘Sorry. Ik wilde je er niet mee vervelen.’

‘Nee, Emma.’ Kendall klinkt overdreven geduldig. Ze leunt achterover en gooit haar gladde, donkere haar over haar schouder. ‘Je verveelt me niet, maar je doet me wel iets beseffen.’

‘Wat dan?’

‘Jij, lieve schat, bent officieel een kattenvrouwtje.’

Mijn mond valt open. ‘Wat?’

‘Yep. Een honderd procent kattenvrouwtje.’

‘Niet!’

‘O nee?’ Ze trekt een perfect gevormde wenkbrauw op. ‘Laten we even naar de feiten kijken. Wanneer ben je voor het laatst naar de kapper geweest?’

‘Eh...’ Zelfbewust trek ik aan de explosie van rode krullen op mijn hoofd. ‘Misschien een jaar geleden of zo?’ Eigenlijk ben ik voor het laatst gegaan vlak voor Kendalls vijftiende verjaardag, en dat betekent dat ik al minstens anderhalf jaar geen kapsalon vanbinnen heb gezien. Die ontplofte coupe van mij heeft hooguit een kam gezien, meer niet.

‘Goed.’ Kendall snijdt haar crêpe met een deftigheid die past bij Queen Elizabeth – mijn kat dan, niet de Britse koningin. Nadat ze een hap heeft doorgeslikt, vraagt ze: ‘En wanneer was je laatste date?’

Daar moet ik echt even goed over nadenken. ‘Twee

maanden geleden,' zeg ik triomfantelijk als ik het me eindelijk herinner. Ik snijd een stukje van mijn eigen crêpe af en schuif het in mijn mond terwijl ik mompel: 'Dus dat valt mee.'

'Ja,' zegt Kendall. 'Maar ik heb het over een echte date, niet een koffieafspraak met je eenzame, zestig jaar oude buurman.'

'Roger is geen zestig. Hij is hooguit negenenveertig...'

'En jij bent zesentwintig, dus. Ontwijk de vraag nou niet. Wanneer heb je voor het laatst een echte date gehad?'

Ik pak mijn waterglas op en drink het leeg terwijl ik het me probeer te herinneren. Ik moet toegeven dat Kendall me hiermee sprakeloos maakt. 'Misschien een jaar?' gok ik, hoewel ik ook in het geval van de date – die duidelijk niet erg memorabel was – waarschijnlijk terug moet gaan naar vóór Kendalls vijfentwintigste verjaardag.

'Een jaar?' Kendall tikt met haar taupekleurige nagels op het tafelblad. 'Echt, Emma? Een jaar?'

'Wat?' Ik probeer de blos die in mijn nek omhoog kruipt te negeren en richt me op het opeten van de rest van mijn crêpe van twintig dollar. 'Ik heb een druk leven.'

'Met je katten,' zegt ze ad rem. 'Drie stuks, maar liefst. Je kunt er niet omheen: je bent een kattenvrouwtje.'

Ik kijk op van mijn bord en rol met mijn ogen.

‘Prima. Als je erop staat, dan geef ik het wel toe. Ja, ik ben een kattenvrouwkje.’

‘Ben je daar blij mee?’ Ze kijkt me ongelovig aan.

‘Wat dan, zou ik uit wanhoop van de Brooklyn Bridge moeten springen?’ Ik stop het laatste stukje van mijn crêpe in mijn mond. Ik heb nog steeds honger, maar ik ga niet nóg iets bestellen van dit schreeuwend dure menu. ‘Het is geen misdaad om van katten te houden.’

‘Nee, maar wel om al je vrije tijd te besteden aan het verschonen van kattenbakken terwijl New York City aan je voeten ligt.’ Kendall schuift haar bord van zich af. ‘Je hebt de perfecte leeftijd om een man te schaken en je datet niet eens.’

Ik zucht vermoeid. ‘Omdat ik er gewoon geen tijd voor heb. En trouwens, wie zegt dat ik iemand wil schaken? Ik ben heel gelukkig in mijn eentje.’

‘Sprak ze zoals elk kattenvrouwkje in de geschiedenis. Vertel eens, Emma, wanneer heb je voor het laatst seks gehad met iets anders dan je vibrator?’

Kendall neemt niet eens de moeite om haar volume te verlagen als ze dit zegt en ik voel mijn hoofd weer rood worden als het homoseksuele stel aan de tafel naast ons een blik op me werpt en besmuikt grinnikt.

Gelukkig begint Kendalls Prada-handtas te trillen voordat ik kan antwoorden.

‘O.’ Ze fronst als ze haar telefoon eruit vist en leest wat er op het scherm staat. Dan kijkt ze op en wenkt de serveerster. ‘Ik moet gaan,’ zegt ze verontschuldigend. ‘Mijn baas heeft eindelijk een doorbraak met het

jurkontwerp waar hij al een hele tijd mee worstelt en ik moet zorgen dat er à la minute een paar modellen naar hem toe komen.’

‘Geen probleem.’ Ik ben gewend aan Kendalls onvoorspelbare baan in de modewereld. Ik haal mijn pinpas uit mijn portemonnee, zeg: ‘We zien elkaar gauw weer’ en pak mijn telefoon erbij om mijn saldo te checken.



DE TEMPERATUUR KOMT MAAR NET BOVEN HET vriespunt uit en het metrostation waar ik naartoe moet is ongeveer tien blokken van het brunchtentje. Toch ga ik lopen, want a) mijn heupen kunnen die beweging wel gebruiken en b) ik heb geen geld voor ander vervoer. Deze uitspatting heeft me mijn weekendbudget gekost, zodanig zelfs dat ik pas maandag weer boodschappen kan gaan doen. Ik heb al tegen Kendall gezegd dat ze moet ophouden me mee te nemen naar dure plekken, maar ik had kunnen weten dat zij vijftientig dollar voor een brunch niet duur vindt.

Voor New Yorkse begrippen is dat zo goed als gratis.

Ter verdediging van Kendall: zij weet ook niet hoe krap bij kas ik precies zit. Ik praat niet graag over mijn studieschuld. Zover zij weet woon ik in een kelderstudio in Brooklyn en knip ik kortingsbonnen uit omdat ik gewoon graag geld bespaar. Zij bulkt ook

niet van het geld – haar baan als assistent van een aanstormend modeontwerper betaalt niet veel beter dan mijn baantje bij de boekhandel en mijn redactiekusjes – maar haar ouders betalen het merendeel van haar rekeningen, dus zij kan haar salaris volledig opmaken aan kleding en wat ze zich verder maar wil veroorloven.

Als ze niet zo'n toffe vriendin was, zou ik haar haten.

Terwijl ik het metrostation binnenloop, struikel ik zowat over een dakloze die op de trap ligt. 'Sorry,' mompel ik en ik wil al snel doorlopen, maar hij schenkt me een tandeloze grijns en steekt een bruine zak naar me uit.

'Het is al goed, meid,' zegt hij met een duidelijk dronken stem. 'Slokje? Je ziet eruit alsof je wel een drankje kunt gebruiken.'

Ik zet geschrokken een stap achteruit. 'Nee, bedankt.' Hoe belabberd moet ik er wel niet uitzien dat een dakloze me alcohol aanbiedt? Misschien heeft Kendall toch wel een punt en ben ik echt een kattenvrouwtje aan het worden.

De man haalt zijn schouders op en neemt een slok uit de bruine zak. Ik haast me de trap af voordat hij aanbiedt iets anders met me te delen – zoals de muntjes in zijn hoed.

Ik mag dan wel blut zijn, maar zo wanhopig ben ik ook weer niet.



EEN LANGE RIT LATER VERLAAT IK DE METRO IN BAY RIDGE, mijn buurt in Brooklyn. Op het moment dat ik buiten ben, slaat de wind me in het gezicht.

Wind en nattigheid.

Natte sneeuw.

Fantastisch. Helemaal geweldig.

Ik klem mijn kaken op elkaar, pak de kraag van mijn oude wollen jas aan beide kanten vast om te voorkomen dat mijn nek blootgesteld wordt aan dit weer en begin te lopen. Ik woon niet heel ver van de metro – slechts vijf blokken – maar het zijn lange blokken, en ik vervloek ze stuk voor stuk terwijl de ijzige neerslag harder wordt.

‘Kijk uit,’ zegt een zwaarlijvige vrouw als ik tegen haar opbots en ik mompel automatisch een excuus. Het is niet helemaal mijn fout, tenslotte botsen twee mensen tegen elkáár op, maar het zit niet in mijn karakter om onvriendelijk te zijn.

Mijn opa en oma hebben we tenminste fatsoenlijk opgevoed.

Als ik eindelijk bij het karakteristieke gebouw aankom waar ik een studio in de kelder huur, voel ik me alsof ik de Mount Everest heb beklommen. Mijn gezicht is bevroren en nat, en ondanks mijn pogingen om mijn jas dicht te houden is er natte sneeuw binnengekomen die me tot op het bot koud heeft gemaakt. Ik ben zo iemand die echt een warm bovenlijf moet hebben. Koude voeten kan ik wel hebben – en die heb ik nu ook, want mijn sneakers zijn niet waterdicht

– maar ik kan het niet aan als er koud water via mijn hals naar beneden loopt.

Was ik voorheen al boos op Mr. Puffs dat hij mijn enige nog enigszins mooie sjaal had kapotgemaakt, nu ben ik laaiend. Die kat krijgt ervanlangs.

‘Puffs!’ roep ik terwijl ik de deur openduw en mijn eenkamerappartement binnenstap. ‘Kom hier, mormel!’

Hij is nergens te bekennen. In plaats daarvan staart Queen Elizabeth me onbewogen aan vanaf mijn bed en likt ze aan haar pootje. Ze begint zichzelf te verzorgen en legt elk pluizig wit haartje op zijn plek. Cottonball ligt naast haar te slapen op mijn kussen. Ze zien er allebei uit alsof ze het warm hebben, tevreden zijn en geen zorg in de wereld hebben, en niet voor het eerst ben ik onnozel jaloers op mijn huisdieren.

Ik zou het heerlijk vinden om de hele dag te slapen en gewoon eten te krijgen zonder er iets voor te hoeven doen.

Rillend trek ik mijn koude jas uit. Ik hang hem aan het haakje bij de deur en wurm me uit mijn sneakers. Dan ga ik op zoek naar Mr. Puffs.

Hij ligt op zijn favoriete plekje: de bovenste plank van mijn kast. Hier liggen mijn hoeden, handschoenen, sjaals en tassen – niet dat ik er nou zoveel heb, en daarom is het zo’n tragedie als hij besluit een van mijn bezittingen kapot te maken om plaats te maken voor zijn pluizige lijf.

‘Puffs, kom hier.’ Ik ben niet bepaald lang, dus ik moet op mijn tenen gaan staan om hem te pakken. Puffend van de moeite pak ik hem van de plank. Hij

weegt zeven kilo en nu hij met zijn pootjes door de lucht klauwt, voelt hij nog twee keer zo zwaar. 'Ik heb al gezegd dat je hier niet mag zitten.'

Ik zet hem op de grond en hij kijkt me aan met toegeknepen ogen die zeggen dat het een kwestie van tijd is voordat hij de rest van mijn accessoires ruïneert. Net als zijn zussen is Mr. Puffs wit en pluizig, een perfecte Pers, maar daar houdt de gelijkenis ook op. Er is niets kalm en tevreden aan hem. Ik weet niet of hij ooit slaapt. Het zou kunnen dat hij een vampier is die overdag verandert in een gigantische Perzische kat.

Hij is er kwaadaardig genoeg voor.

Net als ik weer tegen hem wil gaan schreeuwen omdat hij mijn sjaal heeft kapotgemaakt, legt hij zijn kopje tegen mijn natte jeans en begint hij te spinnen. Dan kijkt hij naar me op en knippert onschuldig met zijn grote, groene ogen.

Ik smelt. Of misschien zijn het de ijzige druppeltjes die aan mijn kleren plakken die smelten, maar hoe dan ook komt er een warm gevoel in mijn borst.

'Oké, kom maar hier, stinkerd,' zeg ik en ik hurk bij hem neer om hem te aaien. Hij gaat harder spinnen en geeft kopjes alsof ik zijn lievelingsmens ben. Ik weet vrijwel zeker dat hij me bewust manipuleert – die kat is eng intelligent – maar ik kan het niet helpen dat ik erin meega.

Als het op katten aankomt heb ik totaal geen weerstand.

Het aaien gaat door totdat Mr. Puffs zeker weet dat ik niet meer zal schreeuwen. Dan loopt hij naar mijn

bed en gaat daar bij de andere twee liggen, op mijn kussen naast Cottonball.

Ik zucht en loop naar de badkamer om een warme douche te nemen. Ik geef het niet graag toe, maar Kendall heeft gelijk.

Op een bepaald moment in mijn leven ben ik een echt kattenvrouwtje geworden.



TERWIJL IK ONDER DE DOUCHE STA, PROBEER IK MEZELF te overtuigen dat het niet uitmaakt. Oké, mijn kleding is oud en een beetje sleets, en ik kan niks anders met mijn haar dan het zo nu en dan wassen en er wat stylingspul in doen. En ja, ik heb drie katten. Dus? Veel mensen houden van dieren. Dat is een goede eigenschap. Ik heb nooit iemand vertrouwt die niet van huisdieren houdt. Het is onnatuurlijk, alsof je zegt dat je een hekel hebt aan chocola of ijs. Ik kan me nog wel voorstellen dat je andere voorkeuren hebt – sommige afgedwaalde figuren vinden honden leuker dan katten, bijvoorbeeld – maar helemaal niet van huisdieren houden? Je kunt net zo goed seriemoordenaar zijn.

Toch steekt er iets aan het etiket 'kattenvrouwtje'. Misschien omdat ik pas zesentwintig ben. Zoals Kendall zei, zou dit de beste tijd van mijn leven moeten zijn. Als ik er nu al uitzie als een schooier, hoe moet dat dan als ik vijftig of zestig ben? Mijn periodes zonder date zullen zich uitstrekken tot wel tien jaar en ik zal

tegen mezelf pratend door de straten lopen terwijl ik thuis hoeden brei van kattenhaar.

Nee, dat slaat nergens op. En trouwens, ik wil geen man. Echt niet. Goed, misschien wil ik er eentje voor de seks – ik ben een normale, gezonde vrouw – maar ik heb niet iemand nodig die mijn leven dicteert en mijn tijd opslokt. Dat gebeurde Janie, mijn andere beste studievriendin. Ze kreeg een serieus vriendje en nu zie ik haar nooit meer. Zelfs Kendall, die trots is op haar onafhankelijkheid, verdwijnt weken achtereen van de radar als ze een vriendje heeft. Mijn laatste serieuze relatie was in het laatste jaar van mijn studie en ik haalde bijna een vak niet omdat hij zoveel aandacht nodig had – en dat was vóórdat ik de katten kreeg. Nu Queen Elizabeth, Mr. Puffs en Cottonball in mijn leven zijn, kan ik me niet voorstellen dat er ook nog een man in past.

Toch zorgt een duiveltje op mijn schouder, een klein en stylish duiveltje dat verdacht veel op Kendall lijkt, ervoor dat ik na het douchen mijn telefoon pak en die datingapp die Janie me maanden geleden aanraadde open. Het is de app waarop ze haar huidige vriendje heeft ontmoet, die ertoe leidde dat ze uit mijn leven verdween. Voor haar verdwijning heeft ze me op de een of andere manier zover gekregen dat ik een profiel aanmaakte. Een paar dagen keek ik wat rond op de app en speelde ik met het idee dat ik een relaxte man zou vinden die houdt van katten en lange wandelingen in het park, maar na ongeveer twintig dickpics gaf ik het op.

‘Je hebt het geen echte kans gegeven,’ zei Janie gefrustreerd toen ik haar vertelde over die foto’s. ‘Ja, er zitten wat klootviolen op, maar er zijn ook goede mannen, zoals mijn Landon.’

‘Oké,’ zei ik en ik knikte beleefd. Kendall en ik vinden allebei dat Landon een lul-de-behanger is met zijn denigrerende opmerkingen en zijn geroddel, maar ik wilde Janie dat niet zeggen. Achteraf had ik het misschien toch moeten doen, want kort nadat ik door haar dat profiel had aangemaakt, werd ze in het zwarte gat van haar relatie gezogen. Kendall en ik hebben haar sindsdien niet gezien.

Ik leg de telefoon op bed en schik de kussens zodat ik iets heb om tegenaan te leunen. Om dat te doen, moet ik Cottonball en Mr. Puffs van een kussen af jagen en Queen Elizabeth opzijschuiven. Cottonball en Queen Elizabeth laten het gewoon toe, Queen Elizabeth springt zelfs uit zichzelf van het bed, maar Mr. Puffs kijkt me kwaad aan en zwaait zijn staart dreigend heen en weer voordat hij zich naast mijn voeten opkrult. Ik weet dat hij zich dit zal herinneren en later wraak zal nemen, maar voor nu heb ik een comfortabel plekje om alle dickpics te bekijken die ongetwijfeld voor me klaarstaan in de app.

Comfortabel tussen de kussens log ik in en check de inbox. Ja hoor, ongeveer driehonderd berichten, en minstens honderd met een bijlage van geslachtsaard. Gewoon voor de lol bekijk ik er een paar. Sommige zijn niet onaardig. Maar het verveelt al snel en ik begin ze systematisch te verwijderen. Ik weet niet waar

mannen het idee vandaan halen dat dickpics aantrekkelijk zijn, want dat zijn ze niet. Ik heb niets tegen penissen, maar ze doen me niks als ze niet vastzitten aan een man die ik aantrekkelijk vind. Bonuspunten als hij ook een wasbordje en gespierde borstkas heeft, maar persoonlijkheid is het belangrijkste.

Ik zou eerder een relatie willen met een kale man met een bierbuik die lief is voor dieren en oude vrouwtjes dan met een klootzak met een perfect lijf en gigantische pik.

Het duurt bijna een uur om door alle berichten heen te gaan. Pas als ik bijna klaar ben – en er vast van overtuigd dat ik nooit, maar dan ook echt nooit meer een datingapp zal gebruiken – zie ik het.

Een simpel berichtje zonder bijlage van een man die als avatar een tekening heeft met een rond gezicht en een verlegen glimlach.

Geïntrigeerd klik ik op het bericht dat ik nog maar drie dagen geleden heb ontvangen.

Hoi, Emma. Je hoort dit vast vaak, maar je ziet er echt leuk uit, en de katten op je foto zijn geweldig. Ik heb zelf twee Perzen. Ze zijn dik en ongelofelijk verwend, maar ik hou van ze, en ik ben ervan overtuigd dat ze ook van mij houden, ook al zetten ze hun nagels in al mijn meubilair. Naast mijn katten zijn mijn hobby's onder meer grappige koffietentjes in Brooklyn ontdekken, lezen (vooral historische fictie) en rolschaatsen in het park. O, en ik werk in een boekhandel naast mijn studie voor dierenarts. Zou je misschien een dezer

dagen willen afspreken voor koffie of een etentje? Ik ken een leuk tentje in Park Slope. Laat me maar weten of je interesse hebt.

*Dank je,
Mark*

Met een enthousiaste hartslag lees ik zijn bericht opnieuw en dan ga ik naar zijn profiel. Er staan twee foto's van Mark op en hij lijkt helemaal mijn type te zijn. Hoewel de foto's ietsje onscherp zijn, lijkt hij op zijn avatar. Zijn ronde gezicht ziet er vriendelijk uit, zijn scheve glimlachje is verlegen en laat zien dat hij zichzelf niet al te serieus neemt, en op een van de foto's draagt hij een bril die hem een prettig intellectuele uitstraling geeft. Volgens zijn profiel is hij zevenentwintig, heeft hij bruin haar en blauwe ogen en woont hij in Carroll Gardens, Brooklyn.

Hij is zo perfect dat het is alsof ik hem zo besteld heb.

Met een grote glimlach op mijn gezicht schrijf ik terug dat ik graag met hem wil afspreken. Daarna spring ik van het bed en doe een blij dansje. Mijn haar danst in pluizige rode krullen mee om mijn gezicht en mijn katten kijken naar me alsof ik gek ben, maar dat kan me niet schelen.

Kendall kan haar kattenvrouwtje-etiket weer van me afpulken.

Ik heb een echte date.

M arcus

‘JA, KLOPT,’ ZEG IK ONGEDULDIG. ‘IK WIL DAT ZE TE ALLEN tijde netjes en verzorgd is. Ze moet stijl hebben, dat is heel belangrijk. Een brunette zou het beste zijn, maar blond kan ook werken, zolang ze een conservatieve haardracht heeft. Ze mag er niet uitzien alsof ze uit de *Playboy* is gestapt, begrijp je?’

‘Ja, natuurlijk, meneer Carelli.’ De stijlvolle brunette tegenover me slaat haar benen over elkaar en glimlacht beleefd naar me. Victoria Longwood-Thierry, matchmaker voor de top van Wall Street, is precies zoals ik me mijn toekomstige vrouw voorstel, alleen is zij in de vijftig, getrouwd en heeft ze drie kinderen.

‘Hobby’s en interesses?’ vraagt ze. ‘Wat zou je willen dat haar bezighoudt?’

‘Iets intellectueels,’ zeg ik. ‘Ik wil met haar kunnen praten buiten de slaapkamer.’

‘Uiteraard.’ Victoria maakt een notitie op haar kladblok. ‘En haar werk?’

‘Dat maakt me niet uit. Ze mag advocaat zijn of arts of al haar tijd besteden aan liefdadigheid voor wezen in Haïti. Kan me echt niet schelen. Zodra we getrouwd zijn, kan ze thuisblijven met de kinderen of doorgaan met haar carrière. Beide vind ik prima.’

‘Wat geëmancipeerd van je.’ Victoria’s gezichtsuitdrukking verandert niet, maar ik krijg het gevoel dat ze me stilletjes uilticht. ‘En dieren? Hou je meer van katten of van honden?’

‘Geen van beide. Ik hou niet van dieren binnenshuis.’

Victoria maakt nog een aantekening voordat ze vraagt: ‘Haar lengte? Heb je daarin een voorkeur?’

‘Lang,’ zeg ik meteen. ‘In elk geval bovengemiddeld.’ Ik ben één meter negentig, kleine vrouwen zien er naast mij uit als kinderen.

‘Goed.’ Victoria noteert het. ‘En haar lichaamsbouw? Atletisch of slank, denk ik?’

Ik knik afgemeten. ‘Ja. Ik sport veel en ik wil dat zij in vorm is om me bij te houden.’ Met een lichte frons kijk ik op mijn Philippe Patek-horloge. Nog maar een halfuur voor de markten openen. Ik richt me weer tot Victoria en zeg: ‘Waar het op neerkomt is dat ik een

slimme, elegante, stijlvolle vrouw wil die voor zichzelf kan zorgen.’

‘Begrepen. Je zult niet teleurgesteld zijn, dat belooft ik.’

Ik ben sceptisch, maar ik hou vast aan mijn pokerface als ze opstaat en me vriendelijk uit haar kantoor begeleidt. Ze belooft me binnen een paar dagen van zich te laten horen, geeft me een hand en loopt terug naar binnen, een wolk van duur parfum achterlatend. Het is niet te sterk – Victoria Longwood-Thierry zou niet zoiets ordinairs doen als te aanwezige parfum dragen – maar ik moet toch niezen terwijl ik naar de lift loop.

Dit moet ik toevoegen aan de lijst: mijn toekomstige vrouw mag geen parfum dragen.

Tegen de tijd dat ik van Victoria’s kantoor in de West Village bij mijn gebouw op Park Avenue ben aangekomen, zijn mijn programmeurs en handelaars al aan hun beeldscherm gekluisterd. Er zijn er maar een paar die me opmerken als ik naar mijn kantoor in de hoek van de ruimte loop. Normaal maak ik even een praatje aan hun bureau over hun weekend en om te horen hoe het ervoor staat, maar de markten zijn al begonnen en ik kan ze nu niet afleiden.

Er staat 92 miljard van mijn klanten op het spel, dus er is geen ruimte voor fouten.

Mijn kantoor is enorm en heeft een geweldig uitzicht over de wolkenkrabbers op Park Avenue, maar ik kijk er niet naar. Ooit voelde dit als het ultieme doel voor een

simpel joch uit Staten Island, maar nu wil nog méér. Succes is mijn drug en met elk shot heb ik een grotere dosis nodig om de high te ervaren. Het gaat allang niet meer om het geld. Ik heb een aandeel in het bedrijf en daarnaast heb ik een paar miljard aan vastgoed en andere passieve investering. Het gaat erom dat ik weet dat ik het kan, dat ik kan slagen waar anderen hebben gefaald. De recente volatiliteit van de markten heeft hedgefondsen en andere, soortgelijke fondsen recordverliezen opgeleverd, maar Carelli Capital Management doet het onveranderd goed en presteert meer dan veertig procent boven de markt. Stichtingen, pensioenfondsen, vermogende individuen: ze buitelen allemaal over elkaar heen om hun geld bij mij onder te brengen, en alsnog wil ik meer.

Ik wil het allemaal, inclusief een vrouw die past bij het leven waar ik zo hard voor heb gewerkt.

Op het eerste gezicht zou het makkelijk moeten zijn. Ik ben vijfendertig, heb genoeg geld om de volledige vrouwelijke bevolking van Manhattan levenslang te voorzien van Louis Vuitton-tassen en Louboutin-schoenen, ik zie er goed uit en ik sport elke dag om in vorm te blijven. Dat doe ik meer voor mijn gezondheid dan uit ijdelheid, maar vrouwen lijken het resultaat te waarderen. Ik kan in een club binnen een paar minuten tijd elke vrouw oppikken, maar ik wil die vrouwen niet.

Ik wil klasse. Ik wil elegantie.

Ik wil een vrouw die het tegenovergestelde is van mijn moeder. Ik wil een Victoria Longwood-Thierry met haar achtergrond van oud geld.

Mijn vriend Ashton raadde me haar aan. 'Je weet wel dat de vrouw die jij wilt niet in een bar te vinden is, toch?' zei hij toen ik na een paar biertjes opsomde hoe ik mijn toekomstige vrouw voor me zag. 'Je hebt het hier over Amerikaanse aristocratie. Als je serieus een high-end kutje wilt, moet je contact opnemen met een vriendin van mijn tante. Ze is professioneel matchmaker voor politici en rijke Wall Street-figuren zoals jij. Zij zal precies vinden wat je nodig hebt.'

Ik lachte en veranderde het onderwerp, maar het zaadje van dit idee was toch geplant. Hoe meer ik las over de vriendin van Ashtons tante, hoe meer ik geïntrigeerd raakte. Victoria had al twee hedgefondsmanagers gekoppeld die ik kende: een van hen was nu met een Olympische sporter, de andere met een aan Princeton opgeleide bioloog die ooit model was geweest. Beide huwelijken waren tot nu toe een succes, en dat gaf me het laatste zetje om contact op te nemen met de matchmaker.

Ik wil in mijn persoonlijk leven net zo succesvol zijn als in zaken, en de juiste vrouw is daar een groot onderdeel van.

Zittend aan mijn glanzende ebbenhouten bureau zet ik mijn Bloomberg-monitor aan en ik pak er een stapel onderzoeksverslagen bij. Victoria is er nu mee bezig, dus ik kan de vrouwenjacht uit mijn hoofd zetten en me richten op wat er echt toe doet: mijn werk, geld verdienen voor mijn klanten.



HET IS AL ACHT UUR ALS MIJN TELEFOON TRILT. EEN bericht. Ik wrijf in mijn ogen, kijk weg van mijn scherm en zie dat Victoria me iets gestuurd heeft.

Ik heb de perfecte kandidaat voor je. Ze kan morgenavond om zes uur met je afspreken in Sweet Rush Café in Park Slope als dat schikt. Zo ja, dan stuur ik je meer informatie. Emmeline woont in Boston en is maar een paar dagen in de stad.

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik naar mijn telefoon. Zes uur? Zo vroeg ga ik haast nooit van kantoor weg op een dinsdag. En Boston? Hoe moet ik deze Emmeline leren kennen als ze niet eens in New York woont?

Ik wil Victoria schrijven dat me dat niet gaat lukken, maar bedenk me op het laatste moment. Dit is wat ik wilde: dat Victoria me zou voorstellen aan een vrouw die ik nooit zelf had kunnen ontmoeten. Gezien haar staat van dienst als matchmaker kan ik wel één avondje missen om te zien of er iets in zit.

Voordat ik van gedachten kan veranderen, stuur ik snel een berichtje dat ik er zal zijn en dan richt ik me weer op mijn scherm.

Als ik morgen vroeg weg moet van kantoor, moet ik vandaag nog een paar uur doorwerken.

E_{mma}

IK HUPPEL HAAST VAN OPWINDING ALS IK NAAR SWEET RUSH CAFÉ LOOP, waar ik Mark zal zien voor een etentje. Dit is het gekste wat ik in tijden heb gedaan. Vanwege mijn avonddienst bij de boekwinkel en zijn colleges hebben we maar een paar berichtjes kunnen uitwisselen, dus het enige waar ik op af kan gaan zijn die onscherpe foto's. Toch heb ik hier een goed gevoel over.

Ik heb het idee dat Mark en ik echt bij elkaar kunnen passen.

Omdat ik toch een paar minuten te vroeg ben, blijf ik even stilstaan bij de deur en sla de kattenharen van mijn wollen jas. De jas is beige, wat beter is dan zwart,

maar spierwit haar valt toch op. Ik neem aan dat Mark het niet zo erg zal vinden – hij weet hoeveel haren Perzen verliezen – maar ik wil er toch acceptabel uitzien voor onze eerste date. Het heeft me een uur gekost om mijn krullen zo ongeveer onder controle te krijgen en ik draag zelfs een beetje make-up, iets wat net zo zeldzaam is als een tsunami in een meertje.

Ik adem diep in en stap het café binnen om te kijken of Mark er al is.

Het is een klein en knus tentje met een halve cirkel van zitjes om een koffiebar heen. De geur van geroosterde koffiebonen en baksels doet het water in mijn mond lopen en mijn maag rammelen van de honger. Ik was van plan het bij koffie te houden, maar nu besluit ik toch ook een croissant te bestellen. Dat kan met mijn budget nog nét.

Er zijn maar een paar plekken bezet, waarschijnlijk omdat het dinsdag is. Ik kijk om te zien of iemand Mark zou kunnen zijn en zie een man in zijn eentje aan de tafel het verst weg zitten. Hij zit met zijn gezicht naar de andere kant, dus ik zie alleen de achterkant van zijn hoofd, maar zijn haar is kort en bruin.

Het zou hem kunnen zijn.

Ik raap mijn moed bij elkaar en loop naar hem toe. 'Hallo,' zeg ik. 'Ben jij Mark?'

Hij draait zich naar me om en mijn hartslag schiet de stratosfeer in.

De man tegenover me lijkt in niets op de foto's in de app. Hij heeft bruin haar en blauwe ogen, maar daar houdt de gelijkenis op. Er is niets ronds en verlegen aan

de harde lijnen van deze man. Van de stalen kaaklijn tot de haviksneus is zijn gezicht puur mannelijk, voorzien van een zelfverzekerdheid die neigt naar arrogantie. De beginnende stoppelbaard op zijn slanke wangen benadrukt zijn jukbeenderen nog meer en zijn wenkbrauwen zijn dikke, donkere lijnen boven zijn ongelofelijk lichte ogen. Hoewel hij zit en ik sta, ziet hij er toch lang en krachtig gebouwd uit. Zijn schouders zijn wel een kilometer breed in zijn maatpak en zijn handen zijn twee keer zo groot als de mijne.

Dit kán de Mark uit de app niet zijn, tenzij hij keihard heeft gesport sinds die foto's zijn gemaakt. Zou het kunnen? Kan iemand zoveel veranderen? Hij heeft in zijn profiel niets gezegd over zijn lengte, maar ik ging ervan uit dat hij dat deed omdat hij net als ik verticaal niet zoveel te bieden heeft.

De man naar wie ik kijk heeft op alle vlakken meer dan genoeg te bieden, en hij draagt absoluut geen bril.

'Ik ben... Ik ben Emma,' stotter ik terwijl hij naar me blijft staren met een hard en onaangedaan gezicht. Ik weet bijna zeker dat ik de verkeerde voor me heb, maar ik dwing mezelf toch te vragen: 'Ben jij toevallig Mark?'

'Ik geef er de voorkeur aan om Marcus genoemd te worden,' antwoordt hij tot mijn schrik. Zijn stem is een diep, mannelijk geluid dat iets vrouwelijks in me wakker schudt. Mijn hart begint nog sneller te slaan en mijn handpalmen beginnen te zweten als hij opstaat en botweg zegt: 'Je bent niet wat ik verwachtte.'

'Ik?' Wat de fuck? Er schiet woede door me heen die

alle andere emoties wegvaagt terwijl ik de botte reus tegenover me aangaap. Die klootzak is zo lang dat ik mijn hals in een onnatuurlijke hoek moet buigen om naar hem te kijken. ‘En jij dan? Je lijkt totaal niet op je foto’s!’

‘Waarschijnlijk zijn we allebei misleid,’ zegt hij met een strakke kaak. Voordat ik antwoord kan geven, wijst hij naar het zitje. ‘Nou ja, laten we nu dan maar samen eten, Emmeline. Ik ben hier niet voor niks naartoe gekomen.’

‘Het is Emma,’ verbeter ik hem boos. ‘En nee, bedankt. Ik ga al.’

Zijn neusvleugels verwijden zich en hij doet een stap naar rechts om me de weg te blokkeren. ‘Ga zitten, Emma.’ De manier waarop hij mijn naam uitspreekt klinkt als een belediging. ‘Ik moet wel even met Victoria praten, maar goed, we kunnen als twee volwassen mensen met elkaar eten.’

Mijn oren branden van woede, maar ik ga toch liever zitten dan hier een scène te trappen. Mijn oma heeft me van jongs af aan geleerd beleefd te zijn, en zelfs nu ik mijn eigen volwassen leven leid, vind ik het moeilijk om tegen haar leefregels in te gaan.

Ze zou het niet goedkeuren als ik zijn ballen een knietje gaf en hem zei dat hij naar de maan kon lopen.

‘Dank je,’ zegt hij en hij gaat tegenover me zitten. Zijn ogen schitteren ijsblauw als hij het menu oppakt. ‘Dat was toch niet zo moeilijk?’

‘Ik weet het niet, Marcus,’ zeg ik met de nadruk op zijn formele naam. ‘We kennen elkaar net twee

minuten en ik voel me nu al moordlustig.' Ik zeg het met een damesachtige glimlach die mijn oma's goedkeuring zou kunnen wegdragen. Daarna gooi ik mijn tas in de hoek van het zitje en pak het menu op zonder mijn jas uit te trekken.

Hoe sneller het eten er is, hoe sneller ik hier weg kan.

Een diep gegrinnik doet me verschrikt opkijken. Tot mijn verbazing is die lul aan het grijzen. Zijn tanden flikkeren op in licht zijn gebronsde gezicht. Geen sproetjes, registreer ik met jaloezie; zijn huid is perfect gaaf, zonder ook maar een moedervlekje op zijn wang. Hij is niet standaard knap, daarvoor zijn zijn trekken te grof, maar hij is schokkend aantrekkelijk op een potente, puur masculiene manier.

Tot mijn afschuw voel ik een warm verlangen in mijn binnenste en trekken mijn spieren zich samen.

Néé. Echt niet. Deze klootzak windt me niét op. Ik kan hem niet uitstaan.

Tandenknarsend kijk ik naar het menu en ik stel vast dat de prijzen hier tot mijn opluchting heel redelijk zijn. Ik sta er altijd op dat ik bij een date voor mijn eigen eten betaal, en nu ik Mark heb ontmoet – pardon, Marcus – kan ik me goed voorstellen dat hij me zou meenemen naar een tent met veel poeha waar een glas kraanwater meer kost dan een tequilashotje. Hoe kan ik hem zo verkeerd hebben ingeschat? Hij heeft overduidelijk gelogen dat hij in een boekhandel werkt en studeert. Met welke reden begrijp ik niet, maar alles aan de man tegenover me schreeuwt geld en

macht. Zijn krijtstreep pak omhult zijn breedgeschouderde lichaam alsof het op maat voor hem is gemaakt en zijn blauwe overhemd is fris gestoomd, en ik weet vrij zeker dat zijn subtiel geruite das van een duur merk is waar zelfs Chanel bij verbleekt.

Terwijl dit alles tot me doordringt, begin ik wantrouwig te worden. Haalt er soms iemand een grap met me uit? Kendall misschien? Of Janie? Ze weten allebei op wat voor mannen ik val. Misschien heeft een van hen besloten me op deze manier naar een date te lokken. Maar waarom ze me met hém op een date zouden sturen, en waarom hij daarmee instemde, is een groot raadsel.

Fronsend kijk ik op van het menu en ik bestudeer de man tegenover me. Hij grijnst niet meer en bestudeert nu het menu met een rimpel in zijn voorhoofd die hem ouder maakt dan de zevenentwintig jaar van zijn profiel.

Dat was vast ook een leugen.

Mijn woede neemt toe. 'Dus, Marcus, vertel eens, waarom heb je me geschreven?' Ik laat het menu op de tafel vallen en kijk hem aan. 'Heb je überhaupt wel katten?'

Hij kijkt op en zijn fronsrimpel wordt dieper. 'Katten? Nee, natuurlijk niet.'

De neerbuigendheid in zijn toon zorgt ervoor dat ik bijna mijn oma vergeet en hem over de tafel heen een klap in het gezicht wil geven. 'Is dit een soort grap voor je? Wie heeft je hiervoor geritseld?'

‘Pardon?’ Zijn dikke wenkbrauwen gaan arrogant omhoog.

‘O, hou op, zeg. Je hebt gelogen in je bericht en nu heb je het lef om te zeggen dat ik niet ben wat je verwachtte?’ Ik voel de stoom zowat uit mijn oren komen. ‘Jij hebt mij een berichtje gestuurd en ik ben volkomen eerlijk geweest op mijn profiel. Hoe oud ben je? Tweeëndertig? Drieëndertig?’

‘Vijfendertig,’ zegt hij langzaam en zijn fronsrimpel komt terug. ‘Emma, waar heb je het over...’

‘Klaar nu.’ Ik pak mijn tas beet, schuif het zitje uit en sta op. Wat oma me ook geleerd heeft, ik ga niet eten met een sukkel die toegeeft dat hij me een loer heeft gedraaid. Ik heb geen idee waarom een man zoals hij met mij zou willen dollen, maar ik weiger aan de grap mee te werken.

‘Eet smakelijk,’ zeg ik en ik draai me om om naar de uitgang te lopen voor hij me de weg weer kan blokkeren.

Ik heb zoveel haast dat ik bijna een lange, slanke brunette omverloop die het café binnenkomt en de kleine, mollige man die in haar kielzog volgt.

M arcus

IK HOUD ME VAST AAN DE RAND VAN DE TAFEL EN KIJK DAT KLEINE, rode ding na terwijl ze het restaurant uit sjeest. Haar curvy heupen wiegen erbij van de ene naar de andere kant. Zelfs in die vormeloze wollen jas is haar figuur onmiskkenbaar vrouwelijk... en bizar sexy. Ik heb nooit echt wat gezien in vrouwen met rondingen, maar toen Emma naar me toe kwam lopen schoten mijn hormonen door het dak en werd mijn pik meteen knalhard.

Als ik geen pak had gedragen, zou het ronduit beschamend zijn geweest.

Nu al verloor ik al mijn sociale omgangsvormogen zodra ik haar zag. Met haar wilde, rode krullen en haar

kringloopwinkelstijl was Emma zo anders dan wat ik in mijn hoofd had – en ondanks dat feit zo vreemd aantrekkelijk – dat ik ronduit tegen haar zei dat ze niet was wat ik had verwacht. Zodra ik het zei, wilde ik de woorden al terugnemen, maar het was te laat. Haar heldergrijze ogen vernauwden zich tot spleetjes, haar lippen vormden een rozenknopje en haar vurige haar leek alle kanten op te springen van verontwaardiging. Toen gaf ze terug dat ik er anders uitzag dan op mijn foto's, en toen liep het uit de hand. Ik herinner me niet dat ik ooit onbeleefd ben geweest tegen een vrouw, maar tegenover Emma leek ik te veranderen in een holenmens.

Ik dwong haar zo'n beetje om bij te komen zitten en gebruikte mijn lichaamsgrootte om haar te intimideren zodat ze zou gehoorzamen.

Waarom had Victoria me aan haar gekoppeld, als ze dat al had gedaan? Nu mijn bloed niet meer allemaal naar mijn kruis stroomt, komt het gedrag van die roodharige me extreem vreemd voor. Haar beschuldigingen en haar gepraat over katten sloegen nergens op... tenzij er sprake is van een misverstand.

Shit.

Ik sta op om haar te volgen, maar voor ik twee stappen gezet heb, verschijnt er een lange, elegante brunette in mijn gezichtsveld. 'Hallo, Marcus,' zegt ze met een koele, gracieuze glimlach. 'Ik ben Emmeline Sommers. Sorry dat ik zo laat ben.'

Al voordat ze haar naam heeft gezegd, weet ik wie ze is – en ik weet dat ik een enorme fout heb gemaakt.

Dit is de vrouw over wie Victoria het had, degene wier dossier ik niet heb gedownload omdat ik een spoedvergadering had met mijn portfoliomanagers. Victoria heeft me vanmiddag foto's en een biografie van Emmeline gestuurd, maar omdat ik die vergadering had en omdat ik met de metro ben gegaan om de spits te vermijden, ben ik compleet onvoorbereid naar het café gekomen. Dat zou ik normaal nooit doen. Het leek me niet zo'n probleem. Ik zou Emmeline gewoon vertellen dat ik me niet had ingelezen en we zouden elkaar op een ontspannen manier leren kennen. Waar ik niet op rekende, was een vrouw met een gelijkende naam die, door een of ander krankzinnig toeval, naar hetzelfde café zou komen voor een blind date met een naamgenoot van mij. Hoe groot is die kans?

Ik staar naar de brunette en kan niet geloven dat ik Emma voor haar aanzag. Een groter contrast tussen twee vrouwen is niet mogelijk. Emmeline is een adembenemende combinatie van prinses Diana, Jackie Kennedy en Gisele Bündchen. Ze zou perfect zijn voor de sociale gelegenheden en politieke evenementen die een steeds groter onderdeel worden van mijn leven. Ze zou weten welke vork ze moet gebruiken en hoe ze een praatje aanknoopt met senators, maar ook met obers. Emma daarentegen... Het enige wat ik me bij haar kan voorstellen, is dat ze op mijn pik rijdt.

Ik duw de pornografische beelden weg en glimlach naar de brunette. 'Geen probleem,' zeg ik en ik schud

haar hand. 'Ik ben er zelf ook pas net. Leuk je te ontmoeten.'

Emmeline heeft lange, slanke vingers. Haar huid voelt koel en droog aan. 'Insgelijks,' zegt ze en ze schudt mijn hand met de juiste kracht voordat ze haar arm weer elegant laat zakken. 'Bedankt dat je helemaal hierheen bent gekomen. Mijn zus studeert aan het conservatorium van Brooklyn, dus ik verblijf hier in de buurt totdat mijn terugvlucht morgenochtend gaat.'

'Graag gedaan. Bedankt dat jij tijd hebt vrijgemaakt om mij te ontmoeten,' zeg ik terwijl we gaan zitten.

De daaropvolgende paar minuten praten we wat en leren we elkaar kennen. Ik vertel niet over de verwarring met Emma – het is niet nodig dat Emmeline me als een complete idioot gaat zien – maar ik zeg wel dat ik nog geen kans heb gezien om het dossier dat Victoria me stuurde door te nemen. Zoals ik had gehoopt, wuift Emmeline mijn verontschuldigen weg en zegt ze dat het net zo leuk is om elkaar te leren kennen zonder voorkennis. Het is echter overduidelijk dat ze mijn dossier heeft doorgelezen. Ze weet alles van me, van mijn master aan Wharton tot aan mijn huidige rol als directeur van een van de succesvolste hedgefondsen in New York City.

Nadat we onze bestelling hebben doorgegeven, vertelt Emmeline me dat ze eenendertig is en afgestudeerd aan Harvard Law. De afgelopen drie jaar stond ze aan het roer van een non-profitorganisatie die mishandelde vrouwen en kinderen juridische bijstand verleent. Ze is gepassioneerd over haar werk en

besteedt meer dan tachtig uur per week aan de stichting. Dit is voor haar geen hobby, hoewel haar familie zo rijk is dat ze ieder carrièrepad had kunnen kiezen dat ze wilde – of zelfs helemaal geen.

‘Mijn overgrootvader heeft indertijd een fortuin vergaard met het spoor,’ vertelt ze glimlachend. ‘Het is mijn familie op de een of andere manier gelukt om dat fortuin de afgelopen anderhalve eeuw te behouden en vergroten. Dus ja, ik ben een van die trustfondskinderen.’ Haar glimlach bevat een beetje zelfspot dat haar aristocratische trekken verzacht en ik merk dat ik haar oprecht leuk vind.

Emmeline heeft het allemaal. Dit is de vrouw die ik heb willen ontmoeten sinds ik had besloten mijn succes te bekronen met een trophy wife.

De ober brengt ons het eten en we praten over alles van het politieke wereldtoneel tot aan de recente marktvolatiliteit, en ik kom erachter dat Emmeline en ik over veel zaken hetzelfde denken. Ze is intelligent en bedachtzaam. Haar achtergrond in de rechten komt duidelijk tot uiting in hoe ze over zaken spreekt. Het is prettig om naar haar te luisteren en zij lijkt ook interesse te hebben in wat ik vertel.

Naast dit alles is ze prachtig om te zien, op een slanke, ranke manier. Haar fijngebreide jurk met lange mouwen is stijlvol en tijdloos, haar accessoires zijn duur maar niet schreeuwerig, en haar gladde, donkere haar valt in flatteuze laagjes om haar perfect ovale gezicht.

Ze is een opvallend aantrekkelijke vrouw, maar

terwijl ik kijk naar de manier waarop ze haar vork vasthoudt, dringt ineens tot me door dat ik me niet tot haar aangetrokken voel. Ik vind haar mooi, maar het is een soort waardering als voor een kunstwerk of beeldhouwwerk – een puur intellectueel genot dat het tegenovergestelde is van mijn fysieke reactie op de roodharige.

Nee. Stop. Voordat mijn hoofd verder die kant op kan gaan, duw ik alle gedachten aan Emma weg. Emmeline is de vrouw die ik altijd heb gewild en ik kan dit niet verpesten door de drang van mijn plotseling ongehoorzame pik te volgen.

Een tijdje lukt het me om me volledig te richten op Emmeline. Ze is erg onderhoudend en terwijl we eten delen we leuke verhalen over studie en werk. Ik vertel haar over de trader bij mijn fonds die gelooft dat zijn oranje sneakers hem geluk brengen en zij vertelt over de onbedwingbare voorliefde van haar zus voor langharige hipstertypes. Halverwege het etentje moet ik me even excuseren om een belangrijk werktelefoontje aan te nemen en zij vindt het geen enkel probleem. Ze lijkt zich er ook niet aan te storen als ik een paar urgente mails moet versturen voordat ik terugkom naar de tafel. Het is duidelijk dat ze begrijpt wat het betekent om een veeleisende baan te hebben. Toch bied ik mijn verontschuldigen aan, maar ze lacht die weg. Haar vader, een succesvolle bedrijfsadvocaat, kon in haar jeugd geen enkel etentje uitzitten zonder dat er een noodgeval van het werk tussendoor kwam. Een tijdje hebben we het over haar

familie – allemaal net zo succesvol als zij – en dan keren we terug naar serieuzere onderwerpen zoals het politiek klimaat en het effect daarvan op de wereldeconomie. Midden in een gesprek over de nieuwe burgemeester – die Emmeline persoonlijk kent – kijkt ze ineens naar de rand van het bankje en zegt: ‘O, kijk. Iemand heeft zijn telefoon hier laten liggen.’

Mijn hart maakt een onverklaarbaar sprongetje. ‘Een telefoon?’

Emmeline knikt en houdt een smartphone omhoog met een halfvergaan roze hoesje. ‘Dit lag hier op de bank. Ik zal het aan de ober geven...’ Ze schuift naar het uiteinde van het bankje, maar voor ze kan opstaan, gris ik de telefoon uit haar hand.

‘Dat hoeft niet.’ Ik doe mijn best om rustig te blijven klinken terwijl ik de telefoon in mijn zak stop. ‘Ik weet van wie deze is. Voor ons zat hier een vrouw, ik denk dat de telefoon uit haar tas is gevallen. Ik zorg dat ze hem terugkrijgt.’

‘Echt waar?’ Er verschijnt een frons in Emmelines gladde wenkbrauwen. Mijn gedrag verbaast haar, en niet alleen haar.

‘Mijn assistent regelt het wel,’ lieg ik. ‘Ze is heel goed in zulke dingen.’ Dat laatste is waar, Lynette kan bijna alles, maar ik ga haar hier absoluut niet bij betrekken.

Ik wil deze telefoon persoonlijk terugbrengen naar de rechtmatige eigenaar. Ik móét het doen. De drang is bijna compulsief te noemen. Ik moet die roodharige nog een keer zien, al was het maar zodat ik kan

vaststellen dat de bizarre aantrekkingskracht een vergissing was en dat ze niet half zo opwindend is als mijn pik lijkt te denken.

‘Oké, als je het zeker weet...’ Emmeline kijkt nog altijd naar me alsof ik mijn verstand ben verloren, dus ik glimlach naar haar en breng het gesprek terug naar de burgemeester. Mijn hartslag hamert bij het idee dat ik Emma kan opsporen, maar ik ben niet van plan om het te verpesten met Emmeline.

Zodra ik deze telefoon heb teruggegeven, zal Emma uit mijn hoofd verdwijnen en kan ik me richten op wat ik echt wil: een vrouw die evenveel waard is als de miljarden op mijn bankrekening.

E_{mma}

KLOOTZAK, LUL, VUILE LEUGENAAR...

Briesend stamp ik door de straat en ik merk nauwelijks op dat iedereen voor me aan de kant moet gaan. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo kwaad ben geweest. Mijn aderen koken nog net niet over.

Hoe durft hij me te schrijven met een nepprofiel en dan te doen alsof ik tegenval? Oké, misschien heb ik de betere foto's van mezelf geüpload, maar wie doet dat niet? Het is niet alsof ik foto's van een ander heb gebruikt of heel oude. De twee foto's die ik erop heb staan zijn allebei van het afgelopen jaar, en trouwens, ik ben nu zelfs nog iets afgevallen ten opzichte van toen.